

Salomé, Sophie en Oumaima in Barcelona

door. Een 'debriefing'. Hoe ging het? Wat zijn de aandachtspuntjes? Welk kind heeft extra begeleiding nodig? Daarna wordt het programma van de nieuwe dag besproken. Er staat een fietstocht met gids gepland en een lunch in een van de strandpaviljoens. Daarna is het tijd om even uit te rusten, wie wil kan afkoeling zoeken in het hotelzwembad. Dineren wordt gedaan onder het genot van een Spaanse dansshow.

Tijdens het ontbijt blijkt dat de groep, pas twee en een halve dag samen, al redelijk hecht is. Er worden over en weer grapjes gemaakt en iedereen heeft zin in de nieuwe dag. Twee meisjes blijven thuis, samen met een begeleidster. Ze hebben pijn in hun buik en sparen liever hun krachten zodat ze vanavond bij de dansshow aanwezig kunnen zijn. Wilco en ik voegen ons bij de groep en, samen met de gids, fietsen we door de Gotische wijk, over de Ramblas, door Raval, langs de oude haven en boulevard, door het Parc de la Ciutadella en door de hippe wijk El Born. Aan het strand houden we halt voor een uitgebreide lunch. Sommige kinderen duiken de zee in, anderen doen even rustig aan.

EEN LACH EN EEN TRAAAN

Tijdens lunch spreek ik de 18-jarige Salomé, de 17-jarige Oumaima en de jongste van de drie, de 16-jarige Sophie. Salomé en Sophie hebben de ziekte van Crohn, Oumaima lijdt aan colitis ulcerosa. Bij beide ziekten is een deel van de darmen ontstoken en de klachten lijken dan ook op elkaar. Aan de Spaanse kunstlijn, onder een luifel in het strandpaviljoen, delen de drie meisjes hun verhaal. Salomé vertelt me dat het twee jaar lang heel slecht met haar ging, dat ze 16 uur per dag sliep en zelfs een uurtje per dag naar school gaan haar uiteindelijk al te zwaar viel. Dat ze

'Aan de Spaanse kunstlijn, onder een luifel in het strandpaviljoen, delen de drie meisjes hun verhaal.'

Wilco van Elk

zich in die tijd vaak eenzaam voelde. Oumaima vertelt me dat ze al 15 jaar ziek is en dat ze in al die jaren nog nooit met een lotgenootje hierover heeft kunnen praten. Oumaima vertrouwt me ook toe dat ze zich vaak schuldig tegenover haar ouders heeft gevoeld. Dit omdat ze zo vaak ziek is geweest en omdat haar ouders zich zo vaak zorgen om haar hebben gemaakt. Dat schuldgevoel herkennen Sophie en Salomé ook en dit maakt zoveel emoties bij de drie meisjes los dat er even een traan wordt gelaten. Het is duidelijk dat de meisjes veel overeenkomsten hebben en blij zijn over hun emoties te kunnen praten.

UITNODIGING VAN PATIËNTENVERENIGINGEN

Alle drie de meisjes ontvingen een brief van de patiëntenvereniging CCUVN (Crohn en Colitis Ulcerosa Vereniging Nederland) met uitleg over Stichting Peter Pan Vakantieclub. Ze reageerden op de uitnodiging waarna ze door de stichting geselecteerd zijn voor de reis naar Barcelona. Salomé vertelt me eerlijk dat ze eerst haar bedenkingen had. Oumaima en Sophie zagen het gelijk zitten. Salomé: 'Ik zat in over mijn toiletbezoekjes en ook wel over de groep, maar ik wilde dolgraag lotgenoten van mijn leeftijd spreken. Tijdens de introductiedag kregen we foto's en informatie over de reis, een inkijkje in het dagelijks leven van de begeleiders en we gingen speeddaten. Vanaf dat moment waren al mijn angsten verdwenen. Wat ben ik blij mee te zijn gegaan en wat is dit anders dan mijn schoolreisje naar Berlijn!' Sophie voegt eraan toe: 'Doordat je er op school vaak niet bent, moet je vertellen wat je mankeert maar precies snappen hoe je je voelt, dat doen je klasgenoten niet. Hier word je wel begrepen, hier zal